

[Kjær Rasmussen.]

mindst overraskede over den seneste udvikling. Vi har aldrig næret større illusioner om det borgerlige demokrati. Det hører med i vor analyse af det kapitalistiske samfund, at så snart befolkningen søger at gøre de fede flokklere om frihed og demokrati til en realitet, svarer magthaverne, flokkelmagerne, igen med politistatsmetoderne.

Jeg skal komme nærmere ind på dette i debatten, ligesom min partifælle hr. Sigs-gaard vil forsøge at trække nogle hovedlinjer op i et senere indlæg. Her har jeg holdt mig til baggrunden for venstresocialisternes forespørgsel. Nu har vi ofte nok været ude for at få en sludder for en sladder, når vi stiller spørgsmål eller forespørgsler. Denne sag er for enhver borger i dette land for vigtig til, at det må ske denne gang. Vi er ikke til sinds at lade os spise af med nogle besværgelser til det gode, gamle danske demokrati eller henvisninger til, at det er lige så mangelfuldt eller endnu værre andre steder. Derfor vil jeg gerne slutte denne begrundelse med en serie konkrete spørgsmål til regeringen, og jeg vil opfordre offentligheden til at lægge mærke til, om disse spørgsmål bliver besvaret korrekt. For at hjælpe regeringen til besvarelse af spørgsmålene skal ministrene om et øjeblik få dem på tryk, og for at hjælpe offentligheden til at bedømme svarene vil også de tilstedeværende pressefolk få listen med spørgsmål på tryk.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg kan ikke undlade til indledning at gøre nogle bemærkninger med hensyn til den form, hr. Kjær Rasmussen har valgt at give sin forespørgsel angående, hvilke retningslinjer der ligger til grund for den tiltagende brug af politistatsmetoder. Det synes mig at være en formulering, som ikke bærer præg af emnets alvor og betydning, endsige af, at det er hr. Kjær Rasmussens privilegium at leve i et frit samfund, hvor forfølgelse af anderledes tænkende ikke finder sted.

Formuleringen indeholder den påstand, at der i Danmark foregår en målbevidst, tiltagende anvendelse af såkaldte politistatsmetoder. Enhver ved, at det ikke er tilfældet. Den enkelte borgers frihed og retssikkerhed er goder, som det danske samfund ikke under nogen omstændigheder vil

fraskrive sig. Jeg ved imidlertid ikke af, at nogen, selv ikke meget yderligtgående, i fuldt alvor har villet hævde, at Danmark ikke skulle have behov for at væge sig mod foretagender eller handlinger, som må antages at være rettet mod rigets selvstændighed og den lovlige samfundsorden, i lighed med, hvad der er tilfældet i andre demokratiske lande.

Det åbne, frie samfunds selvbeskyttelse er uomtvisteligt et vanskeligt problem, fordi man ikke kan lukke øjnene for, at der findes kræfter, som i en given situation vil være rede til med ulovlige midler at omstyrte den demokratiske samfundsorden. Skal samfundet væge sig herimod, må det kunne anvende metoder, der kan hindre sådanne kræfter i at komme til udfoldelse. Vi må have institutioner, der kan overvåge, forebygge og modvirke aktiviteter, der må antages at udgøre en fare for vor selvstændighed og sikkerhed og den lovlige samfundsorden.

Disse organer må gives mulighed for at udføre deres virksomhed i Danmark, og det følger af sagens natur, at denne virksomhed skal respektere samfundets retsregler, men på den anden side ikke kan foregå i fuld offentlighed. Problemet er at finde balancepunktet mellem på den ene side hensynet til borgernes demokratiske rettigheder og på den anden side effektiviteten af det værn, som opstilles for at beskytte disse rettigheder. Der foregår efter mit skøn intet, der berettiger en påstand om, at nogen dansk myndighed har arbejdet eller vil arbejde i den hensigt at begrænse borgernes demokratiske rettigheder.

Hvad er det så, der får hr. Kjær Rasmussen til at anvende betegnelsen politistatsmetoder? Der tales for det første om gentagne ransagninger uden dommerkendelse. Nej, der er ikke tale om ransagninger uden dommerkendelse. Med hensyn til bladet Vietnam-Solidaritet blev der på politiets begæring den 4. november 1969 kl. 23.55 i Københavns byret afholdt et lukket retsmøde, hvor der afsagdes ransagningskendelse. En time senere indfandt politiet sig på bladets udgiveradresse. Politiet blev nægtet adgang, men skaffede sig adgang til lokalerne, efter at de tilstedeværende mundtligt var gjort bekendt med, at der var afsagt retskendelse, og at udskrift senere